

Els vells amables i els joves furiosos

Coses de teatre

Fa molts anys, no recordo quants, Josep M.ª de Sagarra, en un article que comentava una estrena d'un jove home de teatre, es lamentava de la molesta serietat dels "joves d'avui dia". Recordava que, en el seu temps, els joves eren faceciosos, fruïen de la vida, procuraven passar-s'ho bé, eren entremaliats i el que se'n deia antigament "juerguistas". Els joves d'ara, en canvi, estaven de mal humor, es posaven transcendents, intransigents, i es contemplaven, amb una terrible serietat, les coses més trivials, els moments més simples de l'existència. Jo no sé, per experiència, com eren els joves d'aquells feliços temps del bon humor, però si sé, i és això el que m'ha recordat el comentari de Sagarra, que en la nostra precària vida teatral barcelonina, són els vells els que omplen els escenaris de procacitats alegroies, i els joves els que ens parlen seriosament dels conflictes de cada dia.

Fa dies que s'aguanta en un escenari barceloní un "vodevil", CLEMENTINA NO RELISQUIS, firmat per un respectable home de seny. Aquest "vodevil" —el títol és ja prometedor— és, naturalment, una còpia xarona de la tan exportada fórmula francesa. Hi ha de tot, adulteri insinuat, obscenitat manifesta, jocs de paraules procaços, bromes grasses que atempten a la més primària dignitat humana. Ningú però, en aquesta prudent ciutat no protesta ni se n'estranya. El senyor respectable que ha confeccionat aquest plat picant és un digne comerciant que ven el producte que un respectable públic necessita, producte fàcilment digerible pels sòlids estòmacs de l'home ben pensat. Però això sí, si un jove autor ens parla de la petita misèria del món en que viu, de la crisi de consciència d'un noi barceloní enfront la vasta realitat d'Europa, si s'acusa la crueltat del poderós, o es denuncia l'afany de lucre, sempre apareix un crític ple de seny que posa el crit al cel i titlla el jove malhumorat o d'immoral, o d'exagerat, i en el millor dels casos d'il·lús.

Potser els crítics saben molt bé el què es fan i el què diuen. Potser té un sentit que els

vells siguin alegrois i faceciosos, una mica obscens i atrevidots, i que els joves siguin seriosos, tristos, enfadats i, fins i tot, furiosos.

Potser la immoralitat per a aquests nostres crítics teatrals no consisteix a cometre adulteri, ni plantejar situacions obscenes, ni mig despullar la "vedette" grassoneta. Ser immoral deu consistir a contemplar els equívocs i les mentides i les injustícies que ens volten i denunciar-les i voler-les evitar.

Recordo, i d'això encara fa més anys, una pel·lícula que havia arribat a la nostra ciutat amb la fama de ser una pel·lícula molt "tremenda". El director s'havia permès alguns nus, però també una minuciosa captació de suggeridors instants de vida. En el cinema, a les fosques, es va sentir una veu que deia: "Menys tècnica i més dames!". A la nostra ciutat teatral, empresaris, públic consumidor de bombons, autors respectables criden a cor: "Menys idees i més comes!".

Naturalment cal aclarir que no és vell tothom qui té vuitanta anys, ni jove tot el que en té quinze. L'actitud pròpia del vell és la mandra enfront de tota possibilitat de canvi. L'ordre al preu de la injustícia. Donat que la brometa a l'entorn de l'adulteri, la prostitució, l'homo-sexualisme no altera en absolut els fonaments de la societat, anem a riure!

Es enternidor, en canvi, com aquests vells amables s'indignen i treuen a ventilar els seus principis morals quan uns escriptors joves, i poso per exemple Baltasar Porcel, i Ricard Salvat i Josep M.ª Benet diuen que les coses no estan bé com estan i que la gent no és feliç.

Es clar que tot això són coses més velles que el món, però és inevitable que cada vegada que torna a aparèixer als nostres escenaris una CLEMENTINA NO RELISQUIS de tenir una impressió de sorpresa incorruptible i de pensar que aquest teatre que, estan dient que es mor, es podria morir d'una vegada i tan de bé li faria Déu.

MARIA AURÈLIA CAPMANY

S'acosten els mesos més florits de l'any i amb ells una celebració darrera l'altra dels Jocs Florals. Tenim a mà una pila de convocatòries. Totes elles interessants. Premis cada vegada més remuneratius, anunci de bellesa per adornar els escenaris, noms il·lustres que ens faran bellíssims discursos... en fi, una llarga cadena de festes on els poetes podran donar a conèixer les seves últimes produccions. No, això no és veritat! Fa anys que trepitgem escenaris i recollim, (perdoneu la vanitat de dir-ho aquí) i sempre, sempre ens trobem els mateixos. Es barregen uns noms, entre ells el meu, i sortim premiats els poetes que ja tothom coneix. Es que no hi ha nous poetes? Es que no escriu poesia la generació d'avui? Es clar que hi ha poetes a casa nostra! I bons!

Doncs, per què no els coneixem? Els Jocs Florals varen instituir-se perquè els poetes poguessin fer arribar la seva veu a tothom. I un Carner, un Maragall, Mn. Cinto i d'altres molts, varen arribar a nosaltres a través dels Jocs Florals. Doncs, què passa ara? Per què aquesta roda de poetes d'ahir s'emporta la gran majoria de premis? No seria hora de que es premiessin noms desconeguts? Sé que molts protestaran del que dic, però siguem sincers. Es fa sempre justícia? No ens deixem portar una mica per la inèrcia quan fem de jurat? Ens és més fàcil de premiar als que ja coneixem, gairebé no hem de llegir les rares estrofes i fem content a un amic que, cal dir-ho tot, al seu torn, quan ell serà jurat ens premiarà a nosaltres.

Però i dels poetes nous, què en fem? Si no escoltem la veu dels joves, com podem calibrar en una justa mesura tot el valor actual de la poesia d'avui?

Es molt fàcil de dir que la joventut no sent la poesia, que pensa en altres coses, etc. Com ho sabem això si no els escoltem? Ens quedariem parats si sabéssim el nombre de jovent que escriu i que escriu poesia. Descobriríem poetes molt valuosos si els escoltéssim. Però ens tanquem en el nostre cercle i no hi deixem entrar a ningú dels nous. Per què? Ens fa por que ens arraconin? Jo em sentiré molt feliç el dia que, en uns Jocs Florals, em derroti en justa llei un jove amb el cor ardent i els ulls encesos, perquè sé que la seva poesia serà una nova fonal que abrandarà el foc de la nova generació, de la inspiració que no falla mai a cap poble, perquè ai d'aquell poble el dia que no tingui poetes!

MARIA CASTANYER

Primer Concurs "La Sardana de Girona" Trofeu "Pep Ventura"

L'emissora gironina ha tingut un bon encert. Ha promogut un concurs que té l'escalf de les nostres coses. I ho ha fet per la ciutat, i en unes dates ben significatives. El veredict del Jurat es farà públic en la festa de la Mare de Déu de Montserrat, tot just quan encara ressonaran les tenores del Dia Mundial de la Sardana que enguany tindrà lloc el proper diumenge, semblant de rotllanes —talment una immensa abraçada— arreu del món.

Si escoltar i ballar una sardana és delectar-nos l'esperit, quan més significarà, per a nosaltres, aquest recull de trenta-cinc dedicades a Girona!

Desitgem que els compositors que en tan gran nombre han volgut regalar el color i l'alegria de les seves melodies, ho hagin fet conscients de la importància de la seva tasca, i així, si la "Sardana de Girona" vibra harmoniosa com a pregó, no solament les altres tres que l'acompanyin en el galardó, sinó totes les demés comptin com a cadència i exaltació de la nostra volguda ciutat.

Creiem que tot bon gironí haurà de sentir-se orgullós de que la nostra dansa pregoni arreu el nostre nom, i remerciar a Ràdio Girona que dins el seu programa setmanal dedicat a la sardana, i que des de molts anys realitza ininterrompidament la locutora Francina Boris, hagi fet realitat la presència d'aquestes 35 sardanes ja des d'ara genuïnament nostres.

Els entusiastes sardanistes esperen puntejar-les amb fruïció, i això s'esdevindrà precisament en l'Aplec de la Devesa, organitzat per l'Agrupació "Amics de la Sardana", Entitat que ha assessorat el present concurs, el dia 30 de maig, en l'audició del matí, amb l'estrena de les quatre premiades.

No cal dir que tots esperem escoltar-les, units pel desig de que les seves melodies logrin captar tots els encisos de la ciutat.

fotogravats OLIU

clixés per tallers
d'arts gràfiques

passeig de la devesa, 19
telèfon 20 24 25
GIRONA